

Ilus suvepäev oli...

«Kui hea, et meil kõikidel
kool on,
et meil klass on, kus õppida
tuli...»
(E. Niit)

Meil kõikidel on olnud kool, on olnud klassitoad ja õpetajad, kes nendest tubadest tõelise kooli teevad. Kahjuks on paljudest koolidest tänaseks jäänud vaid mälestused.

Üks maakoolide sulgemise kampaania ohvritest oli Kõnnu kool, mille avamisest tänavu möödub 70 aastat. Aastatel 1918—1975 said sünnivaimuvalt ümberkaudsete küladel lapsed. Et kooli tegevusraadius oli üle 10 km, võisid õpilased elada internaadis. Seda võimalust kasutasid kaugemalt pärit lapsed eriti talvekuudel.

1930.—1940. aastatel oli Kõnnus ka nn. täienduskool nii poeg- kui tütarlastele eluks tarvilike teadmiste ja oskuste andmiseks. Huuilsid oli küllaga lähemalt ja kaugemalt.

Koolis on edukalt tegutsenud taidlusringid. Tõusud ja mõnad olenesid muidugi juhendajate-õpetajate võimetest ja tahetest, kuid traditsioonilised koolipeod toimusid ikka nii aastavahtetuse kui kevadel. Puhkpilli-orkester ja lastekoor on osa võtnud mitmest üldlalupeost.

1930. aastatel tegutses Kõnnus isegi lennundusring, millest oma mälestustes pajatas ENSV teeneline ajakirjanik Erni Järvsoo.

1950. aastatel oli Kõnnu kooliaed üle vabariigi tuntud tänu

ENSV teenelisele õpetajale Helga Tambele.

Kool oli ka ainuke kultuurikolle, sest rahvamaja ei olnudki. Kõik tähtsamad koosolekud (sh. kolhoosi asutamise, hiljem üldkoosolekud), rändkinoetendused, peod jms. toimusid koolimajas. Aratõstetavate seinte abil sai ühest klassiruumist ja koridorist moodustada avara lava, kus on esinenud suured rahvatantsurühmad ja näiteringid terve õhtu täivate etendustega.

Ainulaadne oli Kõnnu kool selle poolest, et ümbruskonna talumeeste ettevõtmisel ehitati 1920. aastatel eriprojekti järgi koolimaja, mis valmis 1928. aastaks. Seni koolina kasutatud vana mõisahoone lammutati. Võime ainult imetleda Kõnnu valla meeste ettevõtlikkust ja visadust nii suure töö teostamisel.

20 aastat tagasi toimus endiste õpilaste kokkutulek kooli 50. aastapäeva puhul. Ei osanud siis keegi karta, et see jääb tegutseva kooli seinte vahel viimaseks.

Tänavu 30. juulil said Kõnnu endised õpilased ja õpetajad jälle kokku, kuid juba koolimaja ees. Peade kohal levis rahvuslipp ja meeleolu oli harras, aga hinges valitses kahjutunne. Kokkutulnuid oli üle 200. Kohal oli ka üle 80-aastasi, kes astusid kooli päris esimeste hulgas (Herta Pärn, Elise Reskov).

Kokkutulnuid tervitas Loksa kolhoosi esimees Gustav Arrak, kes jutustas endise koolimaja tänasest päevast Loksa kolhoosi

abiettevõtteena-elektroonikatehnikina. Kooli endine kauaaegne direktor Vello Reinert kõneles pikemalt kooli ajaloost. Oli südamlikke sõnavõtte vilistlastelt. Kodu-uurija Helmut Elstrokit kõlas üleskutse panna kirja oma mälestusi kooliaastatest, et säilitada seda tükikest kodumaa kultuurilugu, mis on igaühes meist ja mis peaks üldpidi kiirevasse mosaiiki sobima omaette osakesena.

Vihmasagar ajas pidulised katuse alla. Seal tervitasid meid muusikahelid Kolga külakapellilt. Oli aega ringi liikuda, tuttavaid teretada ja juttu ajada. Paljusid endisi koolikaaslast polnud aastakümneid kohatud, äratundmisrõõm aga pani silmad särama ja näod naeratama. Meenutati õpetajaid, klassiõdesid-vendi, meeldejäänud juhtumeid kooliajast... Nagu ikka sellisel puhul. Kahju oli, et enam polnud meie hulgas õpetaja Aliide Pihklakat, kes süttkandi noortele oli kooli- ja elutarkust jaganud 40 aasta kestel.

Oleksime nagu isegi noorenenud, tundsime end jälle plikakeste-poistena, kellel kõik veel ees ja tulevik võimalusi täis. Need olid toredad tunnid endiste kaaslaste seltsis!

Hiljem jätkus pidu Kolgaküla rahvamajas, kus oli võimalus külakapelli muusika järgi jalga keerutada.

See oli elamusterikas päev. Tänu selle eest Loksa kolhoosi esimehele Gustav Arrakule ja tema abikaasale Mallele ning endisele direktorile Vello Reinertile.

MALL PÄRN